„lumea în genere", depăşeşte deci din toate părţile timpul şi spaţiul, locul şi vremea, în care se aşează lucrurile din „lumea de aici".

Sub raportul cuprinsului, acum, orizontul lumii româneşti nu e limitat de faptă, de încercare ori de interesul acţiunii. El e un orizont concret, pe care însă altul îl depăşeşte din toate părţile şi pe care acesta îl străbate, de asemeni, în toate sensurile.

Nu există deci ruptură existenţială, prăpastie, pentru român, între lumea de aici şi lumea de dincolo, între vremea de acum şi vecinicie, ci numai vamă, adică poartă de trecere.

Deosebirea acută dintre prezenţa existenţială a individului concret, supus pieirii, care ştie că va muri şi se teme de aceasta, spaima lui constituind adevăratul indice existenţial, şi existenţa impersonală a lumii, în care totul se face şi se desface, este înlocuită la noi, într-un sens, printr-o deosebire între două lumi: lumea de aici şi lumea de dincolo. Dar deosebirea dintre ceea ce e aici şi ceea ce e dincolo se face după cu totul alte criterii decât deosebirea dintre „sunt" şi „sunt ceva", în metafizica apuseană.

Mai întâi, lumea „de aici" nu e, totuşi, o lume de „prezenţe" în sensul metafizicii actualiste.